

vode pocitka

letnik 31, številka 5-6/2015

revija za **evangeljsko duhovnost**

Vode počitka

kazalo

ZARESNO	4	Veruj
DRUGAČNO	6	Zakaj ribiči in ne pastirji?
KONČNO	18	Ko si prideta naproti razčlovečeni človek in učlovečeni Bog
OKRASNO	28	Kako je opremljeno naše srce

SPODBUDNO	34	Zdrži
POLEMIČNO	38	Peter Pan krščanstvo?
HVALEŽNO	44	Zahvalna pesem
MODRO	46	Nauki in modrosti

Peter
Golob,
urednik

Veruj

Veruj v Boga. Veruj, da boš videl Božjo dobroto. Veruj v Boga in zaupaj v njegovo rešitev. Veruj, da bo Bog varoval tvojo dušo in da te bo rešil, zaupaj mu. Veruj Božjim dejanjem in ne greši več. Kljub svoji nesreči, veruj! Veruj, da boš obstal. Ne verjemi ljudem, čeprav lepo govorijo s tabo. Veruj v Boga in se obrni stran od svoje slabe poti. Vera je pot življenja.

Imej tolikšno vero, da se bo Bog čudil nad njo. Veruj, tudi če se ti ne bo dobro godilo. Veruj in odpuščeni ti bodo grehi. Tvoja vera te bo rešila. Ali veru-

ješ v to? Po tvoji veri se ti bo zgodilo. Zato naj bo tvoja vera velika. Če boš veroval, boš uslišan. Poglej ljudi, ki so na slabšem kot ti, in se skesaj. Če ti kdo reče: »Veruj v to!« ali »Veruj v tisto!«, ne verjemi. Če ti kdo reče: »Veruj tukaj!« ali »Veruj tam!«, ne verjemi. Spreobni se in veruj v Boga. Vsakič, ko bo Bog videl tvojo vero, ti bo odpustil grehe. Kaj se bojiš?! Veruj! Po tvoji veri te bo Bog rešil in ti podaril mir in te ozdravil. Ne boj se, veruj! Vse ti bo mogoče, če boš veroval. Veruj in Bog bo pomagal tvoji neveri. Imej vero v Boga! Išči, trkaj, prosi, verjemi.

Blagor mu, kdor veruje. Kje je tvoja vera? Naj ti jo Bog pomnoži! Naj ne opeša tvoja vera. Veruj v Boga in dal ti bo moč in življenje. Veruj v Boga, da se ne pogubiš, ampak živiš. Veruj in boš oproščen. Začni verovati. Verjemi izročilu in verjemi Bogu. Verjemi in pojdi k Bogu, da te odžeeja in nasiti. Poglej sonce in morje in gore in gozdove in veruj vendar! Glej in veruj in živi. Trdno veruj, da Bog je, in mu zaupaj. Sprejmi vero, sprejmi Boga in Bog bo sprejel tebe. Veruj in ohrani

vero in Bog bo ohranil tebe. Veruj v Boga, kajti vsakdo, ki vanj veruje, bo živel. Spreglej Božjo veličino in veruj. Začni verovati v Boga, da ne ostaneš v temi. Tvoje srce naj se ne vznemirja, veruj v Boga. Če ne moreš verovati v Boga, veruj vanj zaradi tega, kar je naredil. Veruj Bogu in se reši greha. Če dvomiš, dvomi resno, če veruješ, veruj trdno. Reši se nevere! Kajti blagor tistim, ki so začeli verovati!

Vsakomur, ki veruje Bogu, so mu odpuščeni grehi. In vsak, kdor veruje, dobi v Bogu opravičenje od vsega. Vztrajajmo v veri. Skozi veliko stisk moramo iti, da pridemo do Boga. Bog z vero očiščuje naša srca. Verujmo, da smo odrešeni po Božji milost.

Veruj Bogu in Bog bo rešil tebe in tvoje. Ali verjameš? Vem, da verjameš.

Kdor koli veruje Bogu, ne bo osramočen. Vero, ki jo imaš, ohrani zase pred Bogom. Bog upanja pa naj te napolni z vsem veseljem in mirom v verovanju. Kajti Bog je sklenil rešiti tiste, ki verujejo. Vse prenašaj, vse veruj, vse upaj, vse prestani. Stoj trdno v veri. Živi po veri in ne po gledanju. Naj tvoja vera raste, naj bo tvo-

je življenje bogato z vero! Preveri se, ali veruješ, preizkusi se! Začni verovati in Bog te bo opravičil. Tisti, ki verujejo, so blagoslovljeni. Veruj Bogu in izpolnil bo svojo obljubo. Z vero ohrani upanje, pričakuj pravico.

Vse skupaj ni vredno nič, šteje samo vera, ki deluje po ljubezni. Zato veruj in ljubi! Vera je Božji dar, zato ljubi Boga. Veruj Bogu in mu popolnoma zaupaj in se mu približaj. Po veri Bog prebiva v tvojem srcu in ti pomaga ljubiti. Vera je ena, zato veruj skupaj drugimi. Vzemi ščit vere in pogasi puščice hudega. Ljubezen in mir najdeš v veri. Napreduj v svoji veri, veseli se. Enodušno z drugimi veruj in se trudi za sožitje. Veruj v Boga in hudo, ki se ti godi, trpi zavoljo njega. Veruj in se veseli in se raduj z drugimi. Nasloni se na vero. Glas o veri in o ljubezni med ljudmi seže daleč. Utrdi se v veri in se zahvaljuj za vse ljudi.

Spomin na delo tvoje vere, napor tvoje ljubezni in vztrajnost tvojega upanja je večer. Veruj in se potruj in Bog bo deloval tebi v prid. Ne pusti, da bi ti kdo ukradel vero in bi šel tvoj trud v nič. Veruj in ljubi in se trudi! Tvoja

vera je v tolažbo drugim v njihovih bridkostih in stiskah. Edinost in sodelovanje vere z drugimi bosta dopolnila, kar še manjka tvoji veri. Premagaj hudo in si nadeni oklep vere in ljubezni. Napreduj v veri in neguj ljubezen do slehernega človeka. Stanovitno in z vero prenašaj stiske in bridkosti. Veruj in se trudi in Bog bo izpolnil ves dober namen in delo tvoje vere.

Ne verjemi lažem. Verjemi Bogu in ne pritrjuj krivici. Veruj v Boga in zanj boš prvina. Nimajo vsi vere, zato se varuj nepoštenih in pokvarjenih ljudi. Veruj in tako uresniči Božji načrt. Iz čistega srca, dobre vesti in iskrene vere izvira ljubezen, zato veruj Bogu in ga ljubi! Veruj Bogu – gre za življenje!! Ohrani vero in dobro vest, da v duši ne doživiš brodoloma. Vztrajaj v veri in ljubezni in čistosti in razumnosti. Vzdržuj čisto vest, da obvaruješ svojo vero. Velika zaupljivost z Bogom te čaka v veri. Pazi, da ne odpadeš od vere. Veruj Bogu, da spoznaš resnico. Sledi veri in izročilu in Bog te bo ohranil. Veruj in nasloni upanje na Boga. Bodi zgled v besedi, obnašanju, ljubezni, veri in čistosti. Da ne zatajiš vere, ljubi

vse svoje bližnje in skrbi za njih. Pazi, da ne zabličiš proč od vere zaradi pohlepa. Beži pred poželenjem, prizadevaj si za poštenje, za lepo pobožnost, za vero, ljubezen, stanovitnost in krotkost. Bojuj dober boj vere in pazi, da glede vere ne zaideš.

Iskrena vera je zaklad, ki ti ga je zaupal Bog. Veruj Bogu in mu zaupaj, da ti bo ta zaklad pomagal obvarovati do zadnjega dne. Za vodilo imej vero in ljubezen do Boga. Ne pusti, da bi kdo podrl tvojo vero. Prizadevaj si za poštenje, vero, ljubezen in mir s tistimi, ki iz čistega srca verujejo Bogu. Pazi se ljudi s pokvarjenim umom in nezanesljivo vero. Drži se vere, potrpežljivosti, ljubezni, stanovitnosti, kljub bridkostim in trpljenju. Ostani pri veri in zvestobi v Boga. Vera v Boga ti daje modrost, ki pelje v rešitev. Zato ohrani vero! Ostro se pokaraj, da glede vere ozdraviš! Močno si prizadevaj za zdravje v veri, ljubezni in stanovitnosti. Veruj Bogu in se posvečaj dobrim stvarim.

Neguj vero, ki je skupna vsem verujočim, da spoznaš vso Božjo dobroto. V veri se pridruži ljudem, ki poslušajo.

Sprejmi vero v Boga in si odpočij od sebe in od vsega hudega. Veruj in potrpežljivo čakaj, da podeduješ vse, kar ti je Bog obljubil. Živi s poštenim srcem in odločno vero! Živi iz vere in ne odstopaj od nje, da Bog ne izgubi veselja nad tabo. Veruj in živi, veruj in glej! Veruj in spoznaj, da je vse nastalo zaradi Božje ljubezni.

Brez vere se ne moreš približati Bogu. Veruj Bogu in ga išči in mu zaupaj, da bo tvoj trud poplačan. Po veri se odločaj, po veri razmišljaj, po veri govori, po veri živi, po veri delaj, po veri ljubi, po veri premaguj skušnjave, po veri ravnaj pošteno, po veri čakaj na obljube, po veri trpi in po veri glej na konec. Uprī oči v Boga, začetnika in dopolnitelja vere, ki je prenašal sramoto, pretrpel križ in prišel do cilja. Spomni se tistih, ki so v verigah, in vseh zatiranih in ubogih ljudi in začni vendar verovati v Boga! Posnemaj vero svojih voditeljev, ki zaradi vere vsak dan svojega življenja posvetijo Bogu. Spominjaj se jih in jih blagruj!

Veseli se, ko si v stiskah in težavah, ker se takrat utrjuje tvoja vera. Prosi Boga v veri in ne dvomi. Bog ne izbira

bogatih, ampak bogate v veri, ker ti ga ljubijo. Veruj in ljubi in Bog te bo rešil. Če ne ljubiš, je tvoja vera mrtva. Zato ljubi Boga in ljudi. Prosi Boga za pomoč in veruj! Veruj, ker te Bog varuje in ti pripravlja rešitev. Ko prestaneš trpljenje, je tvoja vera vredna več kot zlato. Zato se veseli in veruj v Boga, čeprav ga ne vidiš. Svojo vero in svoje upanje uperi na Boga. Ne sramuj se svoje vere! Čast tebi, ki veruješ! S trdno vero se upri hudemu! Vera v Boga je dragocena, zato jo čuvaj! Z vso vnemo dodajaj svoji veri ljubezen in slogo. Veruj v Boga in ljubi vse ljudi. Veruj v ljubezen, ki jo ima Bog do tebe. Veruj, kajti tvoja vera v Boga je tvoja zmaga. Začni verovati, da se prerodiš in zbližaš z Bogom. Boj se proti svoji neveri in se izgrajuj na temelju svoje presvete vere.

Pazi, da ne zatajiš vere. Niti pod grožnjo smrti. Bog ve za tvoja dela, za tvojo ljubezen, za tvojo vero, za tvojo požrtvovalnost in za tvojo stanovitnost. Veruj, tudi če ne zmoreš, veruj, tudi če ne znaš, veruj, tudi če se ti ne da. Drži se vere v Boga. Drži se Boga. Drži se.

dr. Daniel Brkič
pastor Evangelijske
cerkve »Dobrega
pastirja« Novo mesto,
superintendent
Evangelijske cerkve v
Sloveniji in profesor
na protestantski
Teološki fakulteti
Univerze v Zagrebu

Zakaj ribiči in ne pastirji?

Prvi Jezusovi privrženci — Peter, Andrej, Jakob in Janez — so bili ribiči, a postali so ribiči ljudi. Ribe so postale s prihodom Rimljanov in Grkov novost. Plutarh in Flavij v starih zapisih veliko pišeta o ribji hrani. V Rimu je bilo povpraševanje po ribah tolikšno, da jih je zmanjkovalo: prekajene ribe, posušene, narezane na koščke, sveže ... Cesar Hadrijan je moral uvesti inšpektorje za nadzor ribištva in cen rib. Sveže ribe so bile zelo drage

in si jih reveži niso mogli privoščiti. Oni so jedli osoljene, posušene ribe.

Tudi Jezus veliko govori o ribah in ribji hrani. »Kdo med vami bo dal svojemu sinu kamen, če ga bo prosil kruha? Ali mu bo dal kačo, če ga bo prosil za ribo?« (Mt 7,9-10) Ko je Jezus nasitil množico ljudi v puščavi in tam niso imeli kaj za jesti, je bil med njimi deček, ki je imel s sabo dve ribi in pet hlebov. (Mr 6,38) Ko se je Jezus po vstajenju od mrtvih prikazal učencem, so mu ponudili kos pečene ribe. (Lk 24,42) Prav tako je Jezus na obali pripravil za velikonočni zajtrk ribo na žerjavici. (Jn 21,9) Tudi ko je govoril v prilikah, je učil, da je nebe-

ško kraljestvo podobno mreži, polni rib. (Mt 13,47-48)

V Jezusovem času je ribištvo zacvetelo. Zebedejevi, Janez in Jakob, so imeli družinsko podjetje in zaposlene družabnike. Judje so bili namreč pripravljene za sveže ribe plačati ogromno, kajti bali so se, da ne bi pojedli nečiste hrane, saj so strogo upoštevali »košer« pravila, v skladu s predpisi judovske Tore. Kajti če je šlo za posušeno ribje meso ali pa za narezano na koščke, niso vedeli, ali je iz čiste ali nečiste ribe, glede na luskinde in plavuti. Zato so raje kupili svežo, celo ribo, ki pa je bila najdražja. Tudi če je bila v slanici, so težje dokazali, ali je čista. Judje, pač! Ker je trgovina z ribami tako cvetela, je bilo samo okoli Genezareškega jezera kar trinajst ribiških naselij. Tudi Betsajda, kar v prevodu pomeni »hiša ribolova«. Zaradi razdeljenosti ozemlja Herodove dinastije na mnoge vladarje pa so vpeljali tudi carinsko pristojbino na ribjo hrano, mitnice. Zato so se verjetno Peter in Andrej z družinami preselili čez Jordan, iz Betsajde v Kafarnaum. (Mt

8,14-15; Lk 38-39) Delali pa so v partnerstvu z Janezom in Jakobom, z Zebedejevimi. (Lk 5,10) Prav tako je Jezus namerno izbral ribiški čoln in ga preoblikoval v prižnico, v sredstvo evangelizacije, medtem ko je govoril množicam ljudi na obali. (Lk 5,1-11) Bog ne pozna slučajnosti. Čoln ni bil tam po naključju. Pisec pove še, da je Jezus Petru povedal, naj odrine na odprto. Za sposojeno barko ga je nagradil z velikim ulovom rib. Kajti poslušnost je vedno nagrajena. Na prve binkošti je Peter res vrgel mrežo evangelija na odprto morje sveta in rešenih je bilo kakih tri tisoč duš.

Veliki voditelji Božjega naroda stare zaveze so bili pastirji: Abraham, Izak, Jakob, Mojzes, David ... Zaupano jim je bilo vodenje Božjega ljudstva in duhovna paša. Tudi preroki so govorili o pastirjih in o čredah ovac. Kar naenkrat pa se v novi zavezi način dela in poklic spremenita. Jezus, ki je Dobri pastir, ni poklical pastirjev, ampak ribiče. Pričakovali bi, da bodo prvi Jezusovi učenci spet pastirji, ne pa ribiči. Zakaj je prišlo do tako očitne spre-

membe? Zakaj je Jezus izvolil za svoje apostole glavnino med ribiči? Zakaj jih je spremenil v ribiče ljudi in jih poslal ribarit na širono morje sveta? Ne smemo pozabiti, da gre za izpolnitev starozavezne preroške besede. Ko preroki govorijo o novih časih, napovejo prihod ribičev, ne pa pastirjev, kar je bilo za tedanje poslušalce neverjetno presenečenje. Kajti stara zaveza sploh ne govori o ribičih, ampak samo o pastirjih. Kaj pa preroki? »Takrat pa bo vse oživilo in rib (ne ovc) bo silno veliko v vodi. Ob obali bodo stali ribiči (ne pastirji) in bodo razpenjali mreže. V njih pa bodo najrazličnejše ribe, kakor ribe v Velikem morju (Sredozemskem morju). Zelo veliko jih bo.« (Ezk 47,9-10) Za kako čudovito obljubo je šlo. Prerok je videl izpolnitev tega v Jezusu, ki je stal ob morju in klical ribiče, ki so razpenjali mreže: Petra, Jakoba, Andreja in Janeza. Ezekiel je videl velik čudežen ulov na Jezusovo besedo. Videl je binkoštni dan, rojstvo Cerkve, ki eksplozivno raste. Videl je naš čas, mrežo Evangelija, v kateri smo tako Judje kot tudi mi, pogani. Tudi

prerok Jeremija je govoril: »Glej, poslal bom veliko ribičev (ne pastirjev), govori Gospod, da polovijo ribe.« (Jer 16,16) Vidimo navdihneno idejo Boga in lepoto ter skladnost Božje Besede.

Zakaj je nujna takšna sprememba? Zakaj Bog dela spremembe, ljudje v cerkvah pa se jim tako upiramo in novosti kritiziramo? Zakaj kljubujemo: »Gospod, poglej, od vedno smo navajeni, da govorimo o pastirjih in ovcah. To nam ugaja, to nam je všeč, to je naša sveta tradicija, od katere ne odstopamo. Zakaj je treba govoriti drugače in spreminjati stoletja utečene navade? Mi ne želimo slišati o nobenih ribičih in ribah. To je za nas novost.« Toda Jezus naliva novo vino v nove mehove, saj Bog stalno vnaša spremembe in novosti, ker je živ in ustvarjalen. Jezus bi lahko stal na kakem pašniku in bi začel klicati pastirje, saj jih je bilo vse polno naokoli. Že ob samem njegovem rojstvu so bili na Betlehemske poljanah. Zakaj kar naenkrat ribiči? Kajti med ribami so za Jude vmes tudi nečiste, ovce pa so

čiste. Prav tako se pastirji dotikajo čistih stvari; obrednih in daritvenih živali. Ribe pa je treba prebirati, jih sortirati in čistiti. Kot da bi bilo pozabljeno, da celo Sveto pismo stare zaveze kaj takšnega prepoveduje: »Izmed vsega, kar živi v vodi, v morjih in rekah, smete jesti samo naslednje: kar ima plavuti in luskinе, to smete jesti, drugo pa naj vam bo gnusoba.« (3 Mz 11,9 -10) Gospod, zakaj nas vabiš v takšno novost? Ali ne pride lahko pomoč tudi do zamenjave z gnusobo? In vse te čiste ribe se dotikajo nečistih rib v skupni mreži. Ali ni Gospod pokazal tudi Petru v viziji platnene mreže, v njej pa nečistih živali? Gos-

pod, zakaj ne bi šlo tudi po starem naprej, s pastirji in z ovčami? Zakaj se moramo zdaj izpostavljati viharju na morju in nevarnim globinam, saj Judje nismo pomorski narod, ampak smo pastirski narod? Zakaj sprememba? Zato, ker se je spremenila narava dela. Ker je drugačen čas in drugačen način življenja. Zdaj je prišlo med nas Božje kraljestvo in Cerkev hitro raste, po celem svetu, ne pa samo med Judi.

Pastir skrbi za obstoječo čredo krotkih in mirnih ovc, ki jih vzdržuje in ohranja v dobri kondiciji, ribič pa je po naravi vztrajen, nasilen in napadalen. Za

ulov mora iti ven, na odprto morje, in to vsak dan, ker vedno lovi nove ribe. Tudi novozavezna Cerkev raste hitro, vsak dan z novimi ljudmi. Evangelizacije, o kateri govori Jezus, si ne moremo predstavljati s pastirji in čredo. Pastirski posel je preveč določen, nespremenljiv in nepremičen. Čreda raste počasi in je treba čakati na biološko rast, da se sama razmnoži. Ribarjenje pa je drugačno; spremenljivo, spontano, razgibano, živahno, z ogromnimi količinami hkrati, na mah, z velikimi in s takojšnjimi rezultati. Ali čutimo razliko? Če hoče Cerkev hitro rasti, potrebuje ribiče ljudi. Pastirji imajo v primeru slabega vremena in težkih okoliščin varno zavetje, ribiči pa ne. Oni so izpostavljeni nevihti, tveganju in nimajo čvrstih tal pod nogami. Če bi računali samo na lepo in ugodno vreme, bi propadli in bi vedno ostali doma. Tudi v globino vode ne vidijo, zato je ribarjenje dejanje vere. Če Cerkev nima ribičev, ne more rasti. Zato je Jezus zbral okoli sebe ribiče, pa niti enega samega pastirja, čeprav jih je bilo vse polno naokoli. Za kakšno drastično spre-

membo gre. Za povsem nov način dela. Za novo strategijo zaradi boljše-ga dosežka. Bog potrebuje veliko ribičev, pa samo nekaj pastirjev. Vsak kristjan je kot ribič pričevalec, ni pa vsak vernik pastir, pastor in učitelj. Ali razumemo razliko? Apostol Pavel pravi, da smo vsi poslani namesto Kristusa: »Spravite se z Bogom.« Pove tudi, da ni dobro, da je veliko pastirjev kot učiteljev, za ribiče pa smo poklicani prav vsi.

»Ko je hodil ob Galilejskem jezeru, je zagledal dva brata: Simona, ki se je imenoval Peter, in njegovega brata Andreja. Metala sta mrežo v jezero; bila sta namreč ribiča. Rekel jima je: »Hodita za menoj in naredil vaju bom za ribiča ljudi.« Takoj sta pustila mreže in šla za njim. In ko je šel od tam naprej, je zagledal dva druga brata: Jakoba, Zebedejevega sina, in njegovega brata Janeza, ki sta s svojim očetom Zebedejem v čolnu popravljala mreže. Poklical ju je in ona dva sta takoj pustila čoln in očeta ter šla za njim.« (Mt 4,18-22) Jezus je Petra najprej poklical za ribiča ljudi, šele potem pa mu je zaupal pašo ovc.

»Peter, ali me ljubiš? Pasi in hrani moje ovce.« (Jn 21,17-18) Pa še to je Jezus zaupal samo Petru, ne pa kar vsem učencem po vrsti. Vse pa jih je poslal kot ribiče drugim pričevat, ne pa drugih prepričevat.

Kakšen mora biti ribič? Loviti moram na odprtem morju, ne pa v akvariju Cerkve. Mnogi radi lovijo že ujete ribe, brez lastnega truda, in si tuje ribe prilaščajo za svoje. Takšni samoklicani, neposlušni in lažni ribiči ne spoštuje reda in avtoritete Cerkve. S

tujimi ribami ustanovljajo svoje ločine, ker niso sposobni iti na odprto morje in se izpostaviti viharju in soncu. Naše poslanstvo mora biti pošteno, iskreno, jasno, s čistimi motivi in transparentno, da bo blagoslovljeno. Kaj pa, če smo nasprotno temu, v svoji samozadostnosti in samoprevari, majhen čolniček, ki je na suhem, na kopnem, in se nikamor ne premika, a žal poln zastarele, smrdeče in stoječe vode? In kako bi lahko v tako malo vode, v lastnem čolnu ribarili?

Nadalje, pastirji živijo v izolaciji, sami

zase, ribiči pa ne. Pastirji imajo svoje ovce preštete po številu in ne dovolijo, da se mešajo z drugimi čredami. Ribe pa švigajo sem ter tja in ribiči hitijo za njimi. Kako drugače je pri ovcah, ki hodijo za pastirji. Saj pastirji ne tekajo za ovcami. Medtem ko pa ribiči lovijo svoj ulov. Ribiči se družijo z drugimi. Sami ne morejo razpenjati velikih mrež in vleči velikega ulova rib. Beremo, da so jim zaradi velikega ulova prišli pomagat tovariši iz sosednjega čolna. (Lk 5,7) Zapisano je, da so pomignili drugim tovarišem in tako napolnili oba čolna. Gre za vzajemnost, ne pa za tekmovalnost, brez vsake nevoščljivosti. To pomeni, da si misijonsko polje sveta delimo vsi ribiči, medtem ko je s pašo drugače in je razdeljena na okoliše. Uspešen ribič je stalno izpostavljen veliki konkurenci na tržnici, kjer prodajajo ribe. Pastirji pa ne gredo z ovcami na takšno tržnico. Ribiči potrebujejo opremo, pastirji pa skoraj nič.

Ribiči kot mornarji gredo v svet, na odprto morje: »Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence: krščujte jih v ime Očeta in Sina in Svetega

Duha in učite jih izpolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal! In glejte: jaz sem z vami vse dni do konca sveta.« (Mt 28,19-20)

Jezus hoče, da sem ribič. Moram biti v službi razmnoževanja. Moram imeti duhovne potomce.

Zamislite si, koliko iker ima ena sama riba, ko se drsti. Petnajst kilogramov težka ščuka ima do pol milijona iker. Ovca pa povrže le do dva jagnjeta. Ali opazimo razliko? »Toda prejeli boste moč, ko bo Sveti Duh prišel nad vas, in boste moje priče v Jeruzalemu in po vsej Judeji in Samariji ter do skrajnih mej sveta.« (Apd 1,8) Vsi kristjani smo poklicani v evangelizacijo sveta. Jezus pravi, da nas bo usposobil za ribiče ljudi. Na trnek pa dajmo za vabo svoje srce. In ne odnehajmo, če ni rezultatov, čeprav lovimo brez uspeha že vso noč. Vrzimo vnovič na drugo stran čolna, na Jezusovo besedo. (Jn 21,3-6) Kaj in kje je ta »desna stran«? Pogovorimo se z ljudmi, ki so v stiski in jim izrazimo sočutje, pomoč in razumevanje. Kajti druga stran je lahko kjerkoli in kadarkoli.

Apostol Pavel je drugo stran doživel nepričakovano.

»Potovali so [Pavel, Timotej, Sila] skozi Frigijo in deželo Galačanov, ker jim je **Sveti Duh branil, da bi oznanjali besedo** v provinci Aziji. Ko so prišli do Mízije, so poskušali priti v Bitinijo, **toda Jezusov Duh jim tega ni dovolil**. Zato so potovali prek Mízije in se spustili v Troádo. Neko noč pa je Pavel videl prikazen. Pred njim je stal neki Makedonec in ga prosil: 'Pridi v Makedonijo in pomagaj nam!' In ko se

mu je to prikazalo, smo [v Troadi se jim pridruži še pisec Luka kot očividec] takoj začeli iskati priložnost, da bi odrinili v Makedonijo. Doumeli smo, da nas Bog kliče, naj tja poneseemo veselo oznanilo.« (Apd 16,6-10)

Te vrstice kažejo na nadzor in vodstvo Svetega Duha v misijonski strategiji. Pavel, Timotej in Sila so hoteli iti na zahod Azije, a jim je Sveti Duh branil. Ne vemo, zakaj. Vemo le, da je bilo to področje dodeljeno apostolu Petru: »Peter, apostol Jezusa Kristu-

sa, izvoljenim priseljencem, v razseljenosti po Pontu, Galatiji, Kapadokiji, Aziji in Bitiniji, po vnaprejšnjem vedanju Boga Očeta ...» (1 Pt 1,1-2a) In ko so šli naprej, jih je spet Sveti Duh preusmeril in jim ni dovolil oznanjevati evangelija v Bitiniji. Zato so odšli v Troado, od tam pa se je videla čez Egejsko morje Evropa, točneje Grčija, prag Evrope. Azija je potrebovala evangelij, ampak očitno še ni nastopil Božji trenutek. Vrata Azije so se odprla šele v 19. poglavju Apostolskih del. Bog ve, kdaj so okoliščine in razmere prave in zrele.

Potem pa je imel neko noč Pavel videnje. Videl je prikazen (gr. hórama, hórasis). Pred njim je stal neki Makedonec in ga prosil: »Pridi v Makedonijo in pomagaj nam!« Makedonija, ki je bila v sklopu Grčije, je bila vojaška, politična in ekonomska velesila sredi helenističnega sveta. Zato preseneča, da bi neki Makedonec prosil neznanega Pavla, naj jim pride pomagat. Makedonija in Grčija sta bili na višku moči. Oni so vodili cel svet v izobraževanju, medicini, znanosti, filozofiji, kulturi, umetnosti, športnih igrach

... Imeli so tudi svoje bogove in boginje. Bili so ponosni na svojega Aleksandra Velikega. Njihov jezik je bil svetovni jezik. Kaj Pavel ima, česar oni nimajo? Za kakšno pomoč ga prosi Makedonec? Kaj naj stori Pavlov tim? Nesrečni Makedonec potrebuje pomoč, ker je njegova duša prazna. Čuti strah v kosteh. Obupan je. Ima vse, a ni srečen in zadovoljen. Ne ve, kaj je smisel njegovega življenja. Makedončev klic je klic tedanje Evrope. Tudi danes ni nič drugače. Evropa, stara celina, umira na vseh področjih. Nima upanja. Nujno potrebuje veselo oznanilo o odrešenju – Evangelij. Evropa potrebuje Kristusa. Evangelizacija Evrope mora postati naša strast. Postati mora naš vsakdajski življenjski stil. Jezus tudi nas vabi: »Hodíte za menoj in naredil vas bom za ribiče ljudi.« (Mt 4,19) Realno stanje evropskega krščanstva nam lahko ponazori opis dogodka, ki ga je zapisal France Rozman, in govori o nekem belgijskem duhovniku, ki se je preoblekel v delavca in se postavil pred tovarniška vrata ter odhajajoče z dela spraševal: »Ali poznate Jezusa

Kristusa?« Večina jih je odgovorila nikalno. Eden pa je po krajšem razmišljanju dejal: »Jezusa Kristusa? Ne. On vsekakor ne dela v naši tovarni!« Biti moramo ribiči, ne pa o ribištvu samo natolcevat. Zgodba, ki sem jo nekje prebral, pravi, da se je nekoč pripetilo, da so radoživi možje ustanovili ribiško združenje. Morje okoli njih je bilo polno rib, pa tudi znotraj dežele so bile reke in jezera, bogata z ribami. Ti ribiči so imeli teden za tednom, mesec za mesecem in leto za letom sestanke. Govorili so o njihovi nalogi ribarjenja in o metodah ribolova. Branili so poklic ribiča in ugotavljali, da mora biti ribarjenje vedno glavna naloga ribiča. Neprestano so iskali nove, boljše metode in še jasnejše definicije ribarjenja. Vsepovsod so pisali gesla: »Ribarjenje je naloga vsakega ribiča«. Imeli so tudi posebne prireditve na temo ribolova. Organizirali so drage kongrese, kjer so razpravljali o ribolovu in o najboljših vabah. Zgradili so tudi čudovite prostore za svoja zborovanja. Ustanovili so tudi komite, čigar naloga je bila, da pošlje ribiče v druga ribja lovišča. Vsi

so si bili enotni, da morajo biti predani in zvesti ribarjenju. Vsi so delali vse, razen nečesa – niso ribarili. Z leti so uvedli tudi tečaje o psihologiji rib, da bi se jim pravilneje približali. Ustanovili so tudi velike založbe za tiskanje priročnikov o ribištvu. Po nekem živahnem večeru na temo Nuja ribarjenja pa je končno nek član zapustil srečanje in šel loviti ribe. Naslednji dan je sporočil, da je ulovil dve posebno veliki ribi. Zaradi svojega izjemnega ulova so ga počastili in ga vabili na vsa velika srečanja, kjer je govoril, kako je ulovil ti dve ribi. Tako je moral tudi on opustiti svoj ribolov, da bi mu ostalo dovolj časa, da bi lahko drugim govoril o svojih izkušnjah. In spet ni nihče lovil rib. Ob vsem tem se je smiselno vprašati: »Ali je nekdo, ki ne lovi rib, sploh ribič?« Jezus pa je prišel iskat, kar je izgubljeno. John Wesley se je tega zavedal, zato je zapisal: »Moja župnija je cel svet!« Strastni ribič ne tolče ljudi z ribiško palico po glavi. Niti ne meče kamenja v vodo, da bi plašil ribe. Za vabo dá raje na trnek svoje srce, kajti Makedonec nas čaka, z njim pa tudi Evropa.

Katja Brkič Golob
 vodja slavnine skupine in
 Cerkvenega mešanega
 pevskega zbora
 Evangelijske cerkve
 Dobrega pastirja Novo
 mesto,
 vodja najstniškega
 verouka, pridigarica,
 teologinja in
 psihologinja

Ko si prideta naproti razčlovečeni človek in učlovečeni Bog

Naša življenja so polna vprašanj. Dostikrat nam po glavi rojijo različne misli, na primer: »Kaj bom storil v svojem življenju?«, »Kaj bom postal?«, »Kaj se bo zgodilo jutri?«, »Kaj bo z mojimi otroki?«, »Bo z njimi vse v redu?«, »Bodo imeli lepo prihod-

nost?«, »Bom obdržal službo?«, »Bo moja živina ostala zdrava?«, »Ali bo dovolj dežja za moje njive in moj pridelek?«, »Se bom poročil?«, »Bom ostal zdrav?«, »Ali bom mlad umrl?« To in še mnogo drugih vprašanj se plete po naših glavah, verjetno skoraj vsak dan.

Obstajajo pa tudi pomembna duhovna vprašanja, ki jih nikakor ne smemo prezreti, na primer: »Ali sem odrešen?«, »Kaj se bo zgodilo z mano, ko umrem?«, »Ali obstaja posmrtno življenje?«, »Ali bom šel v nebesa?«, »Zakaj Bog dopušča toliko zla in tragedij na tem svetu?«

Vsa ta vprašanja imajo skupno eno

točko, ki jo lahko ilustriram z naslednjo resnično zgodbo. Nek študent v ZDA se je želel dokazati, kako zelo je pameten. Nekega dne je vprašal profesorja naslednje vprašanje: »Ali je ptička, ki jo držim v roki mrtva ali živa?« Če bi profesor rekel, da je ptička mrtva, je bilo več kot očitno, da bi študent ptičko spustil na prostost. Če pa bi profesor dejal, da je živa, bi študent zdrobil ptičko in jo ubil. Profesor je tako pogledal študenta in mu dejal: »Sin moj, odgovor je v tvojih rokah.«

Postavimo si danes vprašanje, isto, ki ga je 2000 let nazaj svojim učencem postavil Jezus. Preberimo si najprej odlomek iz Lukovega evangelija 9,18-20: »Ko je nekoč na samem molil, so bili z njim učenci in vprašal jih je: 'Kaj pravijo množice, kdo sem?' Odgovorili so: 'Janez Krstnik, drugi: Elija, spet drugi pa, da je vstal eden od starodavnih prerokov.' Nato jim je rekel: 'Kaj pa vi pravite, kdo sem?' Peter je odgovoril: 'Božji Maziljenec.'«

Pred nami je pomembno vprašanje. Tudi nas Jezus sprašuje: »Kaj pravite,

kdo sem jaz?« Če želimo vedeti, kdo je Jezus, moramo najprej vedeti, kdo smo mi. Če želimo odgovoriti na vprašanje o Jezusovi identiteti, moramo najprej vedeti, kdo smo mi. Neki neznani avtor je nekoč dejal: »Če je nekdo pameten, spoznamo to mnogo bolje iz njegovih vprašanj kot iz njegovih odgovorov.« Zato se bomo sprehodili skozi tri vprašanja, ki nam bodo pomagala ugotoviti, kdo je Jezus. Odgovor je seveda v naših rokah...

Kdo je človek

Ko se človek znajde pod zvezdnatim nebom, ko čaka v vrsti za delo, ko izgubi bližnjega, si začne postavljati temeljna vprašanja, kot so: »Kdo sem?«, »Zakaj živim?«, »Ali Bog obstaja?«

Kakšen bo naš odgovor na vprašanje: Kdo smo? Kaj je tisto, kar nas definira? V Guinnessovi knjigi rekordov je zapisano, da je človek (homo sapiens) vrsta iz rodu hominidov, podvrste antropoidov, iz vrste primatov, iz razreda theria, podrazreda sutheria, iz rodu sesalcev, poddebla vretenčarjev, iz debla chordata, podkraljestva

sumetazoa, iz kraljestva živali. Kakšen opis. Kako mrtev, hladen, neosenben opis pomembnega človeka. Polno nekih tujk, nekih težko izgovorljivih besed, ki jih lahko razume le strokovnjak. Vendar, a je človek res to, kar pravi Guinnessova knjiga rekordov?

Kdo smo ljudje? Biologi in genetiki pravijo, da je vsa skrivnost človeka v DNK molekuli, v kateri je zapisan ves genski material, ki odloča, kakšni smo. DNK ima vse nadzorne mehanizme, ki jih sicer poznamo iz računalniških programskih jezikov in ki omogočajo, da DNK nadzoruje procese v celici in njenem okolju.

Si želite videti čudež? Potem pogledajte svojega soseda, pa ga boste videli. Človekovo telo namreč je zgrajeno iz 100 milijard celic, kar je vsaj tisočkrat več kot je zvezd v Mlečni cesti. To nepredstavljivo število biokemijskih tovarnic oblikuje celo telo. Pri enem samem položaju roke deluje več 100 mišic. Dolžina živčnih vlaken v telesu znaša kar 780.000 km. 34 obraznih mišic nam omogoča, da se poljubimo. 200 mišic pa dela, kadar hodimo. Ali veste, da v našem telesu električni

impulzi potujejo po nevronih s hitrostjo 320 km/h? Ali veste, da vaše srce na dan prečrpa 9000 litrov krvi, v vsem človekovem življenju pa približno 247.000.000 litrov krvi? Ali veste, da je v našem telesu skoraj 96.000 km žil? In še in še bi lahko naštevali. Človekovo telo je največji čudež. Je edinstven stroj, ki se ga ne da primerjati z ničemer. V nekem eksperimentu so iz enega grama DNK molekule shranili 700 terabajtov podatkov.

Pa je človek res le mehansko bitje, ki se ga da opisati kot stroj? Seveda ne. Psihologi pravimo, da je človek prvenstveno čuteče bitje, ki ima svojo osebnost, čustva, mišljenje, razmišljanje, intuicijo. Teologi pravimo, da ima vsak človek v sebi Božji odtis, zaradi česar ima željo in hrepenenje po Bogu. Mark Twain pa je dejal, da je človek edino bitje, ki zardi in edino, ki mora zardeti.

Vsak človek je unikat. Vsak od nas ima edinstven prstni odtis. Naši zapleteno sestavljeni možgani, s katerimi se ponašamo, so vir naše domišljije in

iznajdljivosti. Vse na nas je unikatno: naš obraz, naš »jaz«, naš prstni odtis. Znanstveniki so ugotovili, da je podobnost DNK molekule med vsemi ljudmi 99,9%, med sabo se razlikujemo le za 0,01%. Živimo, se razvijamo. Rastemo, kot rastlina. Kljub temu da je naša DNK molekule 50% podobna banani, smo več kot rastline. Rastline se namreč ne zaljublajo, špinača ne bere časopisov, regrat prav tako ne gre na počitnice. Imamo telo in možgane, tako kot kakšna žival. Pa vendar smo več kot živali. Živali ne kukajo skozi daljnoglede, pes ne pošilja čestitk za rojstni dan, maček ne igra šah. Kdo je torej človek?

Človek se ima za večvrednega. Človek misli, da je najpomembnejši. Vendar pa se človek že skozi celotno zgodovino lastnega obstoja sprašuje, kdo je. Veliki literarni junaki skozi vsa stoletja človekovega obstoja poskušajo ugotoviti, kdo je človek. Shakespearov junak Hamlet se sprašuje: »Biti ali ne biti, to je zdaj vprašanje.« Dostojevski v svoji knjigi Zločin in kazen obsoja čredni nagon ljudi in trdi, da

ljudje sploh ne znajo več razmišljati s svojo glavo. Francoski pisatelj in pilot Antoine de Saint-Exupery pa v Malem Princu pripomni: »Tudi med ljudmi je samotno. Ljudje namreč ne vidijo lepote tega sveta, ker jih slepijo njihove strasti in napake; zato so drug od drugega bolj oddaljeni kot zvezde.«

In ko se človek takole lovi na odru svoje lastne zgodovine, Bog molči. Ne razodeva se v svoji popolnosti, le tu in tam nakaže kakšno svojo lastnost. V Stari zavezi Mojzesu pove le, da je on tisti, ki je, Abrahamu pove, da je Oče obljube, Eliju pokaže, da je tih in nežen šepet v času stiske in depresije, Davidu pokaže, da je usmiljen. A nikoli se v popolnosti ne razkrije, dokler nekega dne Jezus ne vpraša svojih učencev: »Kaj mislite, kdo sem?«

Človek se je znašel v hudi identitetni krizi. Barka človeštva se nahaja v hudem brodolomu. Plujemo po morju tega sveta in tega življenja, a kaj, ko smo brez cilja. Jezusovo vprašanje o tem, kdo je on, je za človeka presun-

ljivo. S tem vprašanjem Jezus dreza v največje globine naše duše. S tem vprašanjem nas Jezus na nek način prisili, da začnemo razmišljati, kdo sploh smo.

Če bi te danes nekdo vprašal: »Kdo si?«, kaj bi mu odvrnil? Bi mu rekel svoje ime, bi mu povedal, kaj si po poklicu? Bi mu povedal, koliko denarja imaš na bančnem računu? S čim bi se poistovetil? Kdo si? Si stroj? Si nek biološki fenomen, si zgolj klasifikacija nekega biološkega sistema?

Ko takole razmišljamo o tem, kdo smo, ugotovimo, da odgovora na to vprašanje pravzaprav nimamo. Očitno je, da moramo najprej razmisliti, kdo je Jezus. Vprašanji, kdo sem jaz in kdo je Jezus, sta namreč odvisni.

Kdo je Jezus

Na prvo vprašanje, kdo je človek, v bistvu ne znamo odgovoriti. Naše naslednje vprašanje je, kdo je Jezus. Najprej si na to temo pogledjmo en odlomek, ki je podoben tistemu na začetku: »Nato je šel Jezus s svojimi učenci v vasi Cezareje Filipove. Med

potjo je učence spraševal: 'Kaj pravijo ljudje, kdo sem?' Odgovorili so: 'Janez Krstnik; drugi: Elija; spet drugi: eden od prerokov.' In vprašal jih je: 'Kaj pa vi pravite, kdo sem?' Peter mu je odgovoril in rekel: 'Ti si Mesi-ja.'« (Mr 8,27-29).

Cezareja Filipova

Ta dogodek se je zgodil v pokrajini Cezareje Filipove, o čemer podrobneje piše še evangelist Matej. V Svetem pismu ni nič zapisano slučajno. To, da se je omenjeni dogodek zgodil ravno na tem mestu, namreč ni naključno.

Pokrajina Cezareje Filipove je zajemala območje, ki je bilo okoli 40 km severovzhodno od Galilejskega jezera ter okoli 193 km stran od Jeruzalema. Za to pokrajino je bilo značilno, da je bila prepletena s številnimi religijami. Tu je bil najprej starodavni center oboževanja boga Baala. Biblijska arheologija je potrdila, da so našli vsaj 14 ostankov templjev starodavnega sirijskega čaščenja boga Baala. Zapi-se o Cezareji Filipovi najdemo že v Stari zavezi, vendar pod drugim ime-

nom. Gre pravzaprav za pokrajino, za Danovo področje, gre za dolino Lebanonsko pod goro Hermon. Že v Sodnikih beremo da so tu in na gori Baal Lebanon vladali Filistejci, Kanaanci, Sidonci, Hivijci (Sodniki 3,3). Tako vidimo, da je bila Cezareja Filipova pravzaprav kraj, ki je odražal senco starodavnih poganskih bogov. Jama, ki se je nahajala v Cezareji Filipovi, naj bi predstavljala rojstni kraj grškega boga Pana, ki je bil bog narave, polj, gozdov, gora, čred in pastirjev. Bog Pan je sin Boga Hermesa. Ime Pan je povezano z latinskim korenem *pasco*, pomeni pa pastir. Tako so se za časa helenističnega obdobja na tem mestu gradila svetišča bogu Panu, postavljali so mu tudi kipe. Nekateri komentatorji celo pravijo, da se novozavezna ideja o peklenskih vratih nanaša ravno na jamo v Cezareji Filipovi.

To mesto je tudi močno povezano z židovsko kulturo in religijo. Cezareja Filipova je namreč področje, ki zajema najbolj vzhodni del reke Jordan. V bližini Cezareje se namreč nahaja tudi

slap hermonskega potoka, ki pa je v judovski zgodovini izredno pomemben, saj so ob tem potoku Izraelci dobili zgodovinsko bitko. V ozadju te pokrajine se dviguje gora Hermon, ki predstavlja metaforo Izraelovega iskanja Boga. Ko Judom nekdo omeni Cezarejo Filipovo, jim ta predstavlja močno čustveno povezavo z njihovim bogom Jahvejem.

V Filipovi Cezareji se je nahajal še veliki tempelj iz belega marmorja, ki je bil zgrajen v čast Cezarju, zgradil pa ga je Herod Veliki.

Torej, Herod je dal v Cezareji Filipovi izklesati marmorni kip, Baalovi preroki so tu zgradili mogočna svetišča za svojega boga, grški helenisti pa so tu pretiravali v skulpturah in kipih boga Pana. In sedaj se v Cezareji Filipovi pojavi Jezus. Tudi Jezus je, kot se to spodobi za vsa velika božanstva, svetu ponudil svoj kip oziroma tempelj. Kristusov tempelj pa je bil – križ. Tisti stari, hrapavi, težki, leseni križ. Križ, ki ga je nosil on sam. Tisti križ ni bil iz marmorja, ni bil veličasten, ni se svetil

v blišču. Tisti križ je bodel Jezusovo telo in na tistem križ je bil Jezus razpet. Na tistem križu je Jezus umrl.

Vrnimo se sedaj nazaj v Cezarejo Filipovo. Sedaj ko poznamo in razumemo zgodovinsko ozadje, lahko vidimo, da v Svetem Pismu ta pokrajina Cezareja Filipovani ni omenjena kar tako po naključju. Imamo torej mesto, ki je na nek način stičišče različnih religij, od politeističnih (mногоboštvenih) do monoteističnih (enoboštvenih). V središču in stičišču tedanjih svetovnih religij pa stoji brezdomec, revni galilejski tesar Jezus, ki je tam z 12 preprostimi možmi. Judovski voditelji so že načrtovali, kako ga bodo uničili, saj jim je predstavljal nevarnost. Jezus pa se mudi na področju, ki je prepleteno s templji starodavnih sirijskih bogov. Nahaja se na območju, kjer so v stene skal vklesani maliki grškega boga Pana. Nahaja se na mestu, kjer izvira najpomembnejša reka judaizma. Nahaja se na mestu, kjer se nahaja marmorni kip, ki predstavlja svetišče čaščenja rimskega cesarja. Slutim, da se je Jezus name-

noma postavil ravno na ta kraj, ki predstavlja stičišče tedanjih svetovnih religij, tedanje slave in sijaja. In ravno na tem mestu Jezus sprašuje učence, kdo mislijo, da je on.

Kako velika je morala biti njihova vera. Koliko težje so podali svoj odgovor. Precej lažje bi jim bilo dati odgovor na to vprašanje, če bi bili skriti nekje na samem, če ne bi imeli stika z drugimi verstvi in religijami, če bi bili hermetično zaprti v svojem krogu. Sedaj pa so se morali soočiti in odločiti. Jezus jih pripelje na kraj, ki je izredno mikaven, spozna jih še z drugimi verstvi, daje jim možnost odločitve. Se ne vsiljuje. Daje jim možnost, da se odločijo, kdo je on. Jezusa očitno ni strah zavrnitve, saj učencem predstavi še druga verstva in religije. Peter pa, kot najbolj pogumen od učencev, izusti svoje prepričanje o tem, kdo je Jezus, in ga sredi množice religij in verstev prepozna kot Božjega Sina. Kako težka je bila njegova odločitev. Kako zahtevna je bila. Peter in ostali učenci so bili obkroženi z različnimi tokovi in religijami.

Podobno je tudi z nami. Tudi mi imamo danes na voljo ogromno verstev in religij, od starodavnih do novodobnih. Tudi mi se nahajamo v novodobni Cezareji Filipovi. Izbira je ogromna. Svet nam ponuja mnogo, od budizma, hinduizma, islama, krščanstva, novodobnih alternativnih verstev, do new age-ja, joge, transcendentalne meditacija, vuduja, astrologije, horoskopa, čarovništva, črne in bele magije, objemanja dreves, iskanja čaker in energijskih točk in še in še bi lahko naštevali. Sodobnemu človeku se je izredno težko odločiti. Komu slediti? Kaj sprejeti? Kaj je pristno? Kaj je pomembno? Kaj od tega se zdi korist-

no? Kaj odrešuje? Kaj daje smisel? Tudi danes Jezus stoji sredi sodobne Cezareje Filipove in naju sprašuje: »Kaj mislite, kdo sem?« – Kaj boš odgovoril? Kaj bom odgovorila? Kdo je Jezus? Je le še en lik več na religijskem odru človekove zgodovine? Je le še eno božanstvo več? Kdo je Jezus? Kakšna bo najina odločitev? Peter se je odločil prav. Njegov odgovor je bil: »Ti si Sin živega Boga.« Kako se bova odločila jaz in ti?

Od množic k posamezniku

Iz odlomka vidimo, da Jezus svoje vprašanje stopnjuje. Sprva vpraša učence, kaj pravijo, da si množice

mislijo o njem. Jezusovo vprašanje, kaj si množice mislijo o njem, je na nek način smešno. Prepričana sem, da je bilo Jezusu malo mar, ali ga imajo ljudje radi ali ne. Ko Jezus učence vpraša, kaj mislijo, da ljudje mislijo o njem, on tega njih ne vpraša zato, da bi izvedel najnovejši trač, ki se širi. Sigurno ga ni zanimalo, ali je teta Francka opazila, da ima nove čevlje, in pa, ali je stric Lojze opazil, da ima novega osla. Jezus ni opravlji-vec. Njega ne zanima mnenje večine. Njega zanima nekaj povsem drugega. Če si priznaš ali pa ne, so vse tvoje in moje misli o vsem, celo o Bogu, izdelane in izoblikovane predvsem na podlagi sekundarnih virov in ne na primarnih. To pomeni, da svoje misli ne izoblikujemo izključno in samo sami od sebe, ampak na njihov razvoj in oblikovanje vplivajo naši starši, prijatelji, duhovniki, politiki, torej viri informacij, ki prihajajo iz drugotnega izvira. Jezus pa želi v tej točki naglasiti, da vse tisto, kar sva se midva o njem naučila od staršev, veroučiteljev, duhovnikov, pridigarjev, preprosto ni dovolj. Tudi učenci začnejo na dolgo

in široko Jezusu opisovati, kaj ljudje mislijo, kdo on je. Potem pa Jezus spremeni svoje vprašanje in ga naslovi direktno na učence, ko jih vpraša: »Kdo pa vi mislite, da sem?« Jezus je izrazito relacijski. Svoje vprašanje preusmeri od množic k posamezniku. To mi pove, da je Jezusu mar za vsakogar. On ne gleda na mnenje večine. On se ne obrača po vetru. Poglejte to ironijo in ta paradoks. Jezusu je malo mar za kolektivno mnenje velikih množic, vendar pa mu je mar za odgovor vsakega posameznika iz množice. Naj še enkrat ponovim. Jezusu je malo mar za kolektivno, skupno mnenje velikih množic, vendar pa mu je izredno mar za odgovor vsakega posameznika iz te iste množice. Jezusu je mar za tvoj in moj odgovor. To pomeni, da si Jezus vzame čas za vsakogar. Jezus je pripravljen vsakemu človeku na tem svetu postaviti to isto vprašanje. On se ne naveliča, on ni z dolgočasen. Njemu je preprosto mar zate in zame.

To isto vprašanje o Jezusovi identiteti je danes aktualno tudi za nas. In še

preden hitro odgovorimo v svojih mislih, da je on Bog, da je on Božji Sin in pa Kristus, oziroma še preden hitro podamo naš naučen, cerkveni odgovor, ki mu morda sploh ne verjamemo – res premislimo o tem, kdo on je. Kaj dejansko verujemo v svojem srcu, kdo je on? Vprašanje, kdo je Jezus, je namreč najpomembnejše vprašanje v življenju. Na to vprašanje si žal ne moreš odgovoriti s pomočjo knjig, seminarjev, konferenc, poslušanja teoloških razprav, meditiranja. Tega odgovora prav tako ne boš našel v Svetem pismu ali v kakšnem biblijskem komentarju in priročniku. Če želiš najti ta odgovor, boš moral poseči globoko vase in se dotakniti in preiskati globine svoje duše. Tam ga boš našel. Veš, kako boš vedel, da si ga

našel? Ravno zdaj, ko bereš in razmišljaš o njem, morda čutiš tisto nežno šepetanje, tam globoko v srcu, tisti notranji glas, tisto globoko povabilo, ki ti odzvanja v ušesih in ki ti pravi: »Resnično, Bog, obstajaš«.

Vsi smo že bili na tej točki. Poznamo ta občutek, tisto šelestenje duše, tako nežno, pa hkrati tako intenzivno. Tam boš našel odgovor na vprašanje, kdo je Jezus. Ko te bo pekla vest, ko boš naredil kaj narobe, ko ti ne bo vseeno in se boš globoko v sebi grizel za stvari, ki si jih morda naredil narobe. Tam boš našel Jezusa. Ker on te ne bo obsojal, ampak ti bo ponudil svojo roko tolažbe. Takrat boš ugotovil, kdo je Jezus in kdo si ti.

Marija Barborič
 evangelijska
 pastoralna delavka in
 voditeljica molitvene
 skupine v
 Evangelijski cerkvi
 v Novem mestu

Kako je opremljeno naše srce

Naj nam vsem skupaj zastavim najprej eno vprašanje: Kako bi se kot gostje počutili, če bi bili nastanjeni v popolnoma praznem stanovanju ali pa v stanovanju polnem raznorazne krame, od polomljenih stolov do uničenih vzmetnic, potrgano instalacijo, majavo mizo, razbite posode, zamašenih odtočnih cevi in razmetanih steklenic ter zadušljivega vonja? Vrhu vsega bi nam gostitelj še povedal, da smo v

stanovanju dobrodošli, in nam zaželel, da se v njem dobro počutimo, vendar pa ne dovoli, da v stanovanju kakoli spreminjamo po svoje, ker ga vse spominja na njegove starše in zato noče nobenih sprememb.

Velikokrat se dvigajo naše molitve k Bogu: »Jezus, samo ti kraljuj v mojem srcu. Jezus, bodi kralj mojega srca.« To je tudi želja našega Gospoda, da je res Gospod in kralj našega srca. Zato tudi pravi: »Zaupaj mi, sin moj, svoje srce.« (Preg 23,26) Kakšna radost je to za vsakega grešnika, ki

se sreča z evangelijem, ko luč Božje milosti posije v njegovo temno, grešno srce, ko ga sveta Božja kri očisti slehernega greha, in prvič začuti, kaj pomeni čisto srce. Kakšen radostni vzklik: »Aleluja!« In ves vzhičen moli: »Jezus, samo ti bodi kralj mojega srca, samo tebi hočem slediti in le tebi služiti.« Bog sliši takšno iskreno molitev in da verniku vedeti: »Z veseljem, samo dopusti, da tvoje srce popolnoma prenovim.« In vzame skalpel svoje Besede in začne iz srca metati staro kramo in trgati stran odpadajoči in plesnivi omet, kar pa seveda boli. Takrat se vzhičena molitev spremeni, mnogokrat tudi utihne. Takšno molitev sem tudi sama večkrat molila, ker sem si resnično želela, da bi Jezus kraljeval v mojem srcu. Po nekaj letih hoje za Gospodom, ko sem zopet bila v molitvi, sem prosila: »Jezus, kraljuj v mojem srcu in se dobro počuti v njem.« Naenkrat pa slišim tihi glas, ki me vpraša: »Si res to želiš? Kako bi se ti počutila v čisto praznem stanovanju, kjer ne bi bilo ne postelje, ne stola, ne mize, ne štedilnika, da bi si kaj skuhalo, kjer ne bi bilo ne vode,

ne sanitarij, ne luči, ničesar, le gola tla in gole stene? Koliko časa bi zdržala v takem stanovanju in ali bi se v njem sploh dobro počutila?« Obnemela sem in začela premišljevat, kaj pravzaprav prosim in ali je moje srce dostojno Kralja vseh kraljev. Začela sem se spraševati, kaj je sploh v mojem srcu? Tako sem se veselila, da imam srce, ki je očiščeno z njegovo sveto krvjo, in mislila, da je to dovolj.

Želimo si, da bi bil Jezus kralj našega srca, vendar pa malokdo razume, kaj to pomeni. Naša predstava o tem je, da je Jezus kot avtomat. Pritisnemo na gumb »Jezus« in dobimo, kar želimo: zdravje, dobro službo, dobro počutje, uspeh, kariero, parkirni prostor, kadar smo v »gužvi«, skratka želimo, da poteši vse naše potrebe. Bog pa želi, da je naše srce svetišče, tempelj Svetega Duha. Bog je svet in prebiva le v čistem srcu. Slava milostnemu Bogu za edino čistilno sredstvo, njegovo sveto kri, ki očisti srce vsakega greha, če le srce to dovoli. Vendar pa je tudi to premalo, kajti ni dovolj, da je srce le očiščeno, če je pa praz-

no. O tem govori tudi sam Gospod Jezus. »Kadar nečisti duh odide iz človeka, hodi po suhih krajih brez vode in išče pokoja, in ga ne najde. Tedaj pravi: 'Vrnil se bom v svojo hišo, iz katere sem odšel.' Ko pride, jo najde **prazno, pometeno in urrejeno.**« (Mt 12,43-44)

Žal so mnogi doživeli tak polom. Začeli so dobro, končali zelo slabo. Dovolili so, da jim je Božja Beseda, ki je ogledalo človeški duši, pokazala stanje srca, dovolili so, da jih Beseda očisti, nikoli pa niso sprejeli Jezusa za Gospoda in Gospodarja srca. Da srce očisti, opremi in zakraljuje v njem. Kajti v nenaseljeno hišo se lahko naseli kak potepuh, razbojnik, v naseljeno pa zelo težko, kar nemogoče. Kaj pomeni opremljeno srce, naj nam pove zgodba, ki je zapisana v Stari Zavezi. »Nekega dne je Elizej potoval skozi Šuném. Tam je živela premožna žena, ki ga je pregovorila, da je obdoyal pri njej. In kadar koli je potem šel mimo, je zavil tja na obed. Svojemu možu je rekla: 'Glej, spoznala sem, da je tisti, ki se vselej

oglasil pri nas, svet Božji mož. Naredimo mu torej zidano izbico in postavimo vanjo posteljo, mizo, stol in svetilko, da se lahko umakne tja, kadar bo prišel k nam!'« (2 Kr 4,8-10)

Beremo, da je nekega dne Božji mož Elizej, ki je bil prerok tedanjega časa, potoval skozi kraj Šunem. Tam se je srečal z neko premožno ženo. Pisec ne omenja njenega imena, imenuje jo kar Šunemka, po kraju, kjer je živela. Ta ga povabi na obed. Po prvem srečanju se je vsakokrat, ko je šel mimo, oglasil v tej hiši, kjer je doživel gostoljubnost in dobrodošlico. Ko so se z njim več družili, so ga tudi bolje spoznali, in tako sta z možem prepoznala, da je ta človek Božji mož. Odločila sta se, da obdržita blagoslov, ki ga prejmeta od tega človeka. Naredila sta mu sobico, jo uredila in opremila z najnujnejšim, kamor bi se lahko umaknil in odpočil, kadarkoli bi potoval mimo. Takrat se ni potovalo kot danes, ko se da le v nekaj urah priti iz enega konca sveta na drugega. Njihovo potovanje je bilo največkrat peš. O, kako se je prilegla takšna gostoljub-

nost in sobica, kjer se je lahko Božji mož malo odpočil. Ko se je zopet nekega dne oglasil v tej hiši, ni dobil le hrane, ampak tudi sobico, vendar ne prazno niti ne prenatrpano z razno kramo. Sobica je bila zgrajena izrecno zanj in opremljena skromno, vendar preudarno, le s tem, kar je potreboval, da se je v njej dobro počutil. V sobico sta dala posteljo, mizo, stol in svetilko. Posteljo, kjer se je lahko odpočil, mizo in stol, kjer je lahko tudi jedel in pisal pridige, in pa seveda svetilko, da mu je osvetljevala sobico in da je videl pisati. Ta njuna gostoljubnost, da sta mislila celo na njegovo udobnost, je preroka zelo ganila. Razmišljal je, kako bi jima lahko poplačal ali nekako povrnil to njuno dobroto in pozornost. Izvedel je, da sta brez otrok. Iz odlomka vidimo, da je bila žena mnogo mlajša od moža, saj pisec omenja, da je bil njen mož že star. »Na žalost nima sina in njen mož je že star.« (2 Kr 4,14) Verjamem, da je molil za njiju, in prosil Boga, naj ju obdari s sinom. Na njegovo molitev je Bog odgovoril s čudovito obljubo – dobila bosta otroka. In ko jima pove to

čudovito novico, da bosta čez eno leto že objemala svojega sina, niti ne vidimo kakega veselja, prej dvom, saj pravi žena, češ, prosim te, ne vzbujaj mi lažnega upanja. Leta in leta sta molila in prosila za otroka, verjetno hodila tudi k zdravnikom na preglede, po vsej verjetnosti pa tudi do raznih šarlatanov in zdravilcev, ki so jima obljubljali marsikaj. In ker se ni nič zgodilo, sta obupala in se pač sprijaznila z usodo. Toliko sta si želela in hrepenela po otroku, da je po vseh letih čakanja obupala in otopela. Zato žena ni želela, da bi ji prerok vzbujal kakršno koli upanje, ker si ni želela še enkrat iti skozi razočaranje in agonijo. Vendar se prerok ni oziral na njene besede, ampak ji je dal jasno vedeti, da se bo zgodilo, kar ji je povedal.

In se je res zgodilo. Vzljubil je to družino in jim želel vse dobro. S svojim prihodom jim je prinesel blagoslov, upanje, veselje in radost, ne pa nemir in zmedo, kakor žal storijo mnogi. Kakšno veselje in življenje je prišlo v ta dom. Verjetno sta si mislila, češ, tako malo sva dala, pa tako veliko sva dobila. Otroka, največjo radost srca.

Ali nam to kaj spregovori? Prerok, čeprav le človek, je bil toliko ganjen ob njuni darežljivosti, da ni hotel izostajati, da jima ne bi povrnil te dobrote. Koliko bolj naš Gospod ne bo pustil na cedilu nikogar, ki mu izkaže gostoljubnost srca. Nihče mu ne more dati toliko, da mu Gospod ne bi povrnil milijon krat več. Ne govorim o odrešenju, kajti odrešenje nam je podarjeno, ne pa zaslužno. Odrešenja si ne moremo ne kupiti niti prislužiti. Odrešenje je Božji dar. Kdor ga sprejme, ga ima, kdor ta dar zavrne, ga pač nima, in če mu prej ne bo žal, v večnosti mu bo. Tako gotovo, kakor resnično obstajata nebo in zemlja.

Koliko se mi družimo z našim Gospodom? Smo prepoznali, kdo je on? Smo prepoznali, da je on resnični Bog, Rešitelj, Gospod? Smo prepoznali, da je edini vreden, da mu predamo svoje srce, da naše srce postane kamrica, topel dom, kjer se bo počutil dobrodošlega, ljubljenega in spoštovanega, kot kralj srca.

Brat, sestra, prijatelj, kakšno je tvoje

srce in kaj je v tvojem srcu? Je morda kot razbojniška jama, nabita z razno kramo, z deli mesa, ki so zapisana v pismu Galačanom? »Sicer pa so dela mesa očitna. To so: nečistovanje, nečistost, razuzdanost, malikovanje, čaranje, sovraštva, prepirljivost, ljubosumnost, jeze, častihlepnosti, razprtije, strankarstva, nevoščljivosti, pijančevanja, žretja in kar je še takega. Glede tega vas vnaprej opozarjam, kakor sem vas že opozoril: tisti, ki počenjajo takšne stvari, ne bodo podedovali Božjega kraljestva.« (Gal 5,19-21) Morda pa si že dovolil, da ti je Božja milost razsvetlila srce in te je predragocena Jezusova kri očistila vseh grehov, in si tu tudi obstal, ker ti je to dovolj, in se niti ne zavedaš, da si v veliki nevarnosti, če imaš prazno in nenaseljeno srce. »Kadar nečisti duh odide iz človeka, hodi po suhih krajih brez vode in išče pokoja, in ga ne najde. Tedaj pravi: 'Vrnil se bom v svojo hišo, iz katere sem odšel.' Ko pride, jo najde **prazno, pometeno in urejeno.**« (Mt 12,43-44)

Želim si in tudi molim, zase in tudi

zate, dragi bralec, da bi bilo moje in tudi tvoje srce pripravljeno in opremljeno z najboljšo opremo, dostojno Kralja vseh kraljev. Opremljeno z opremo, ki si jo on sam želi in ob kateri se bo dobro počutil. Opremljeno z opremo, ki je sad Duha. »Sad Duha pa je: ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, blágost, dobrotljivost, zvestoba, krotkost, samoobvladanje.« (Gal 5,22-23) Želim si, da bi nam Gospod, kakor da bi govoril svoji nevesti, rekel: »Osvojila si mi srce, moja sestra, nevesta, osvojila si mi srce z enim samim pogledom, z enim biserom v svoji ogrlici. Kako lepa je tvoja ljubezen, moja sestra, nevesta, kako prija tvoja ljubezen, bolj kakor vino, in vonj

tvojih mazil bolj kot vse dišave. Tvoje ustnice kapljajo med, nevesta, med in mleko sta pod tvojim jezikom... Zaklenjen vrt je moja sestra, nevesta, zaklenjen izvir, zapečaten vrelec. Tvoje krilo je gaj granatovcev z žlahtnimi sadeži, nasad cipra z nardami, narde in žafrana, kolmeža in cimeta z vsakršnim kadičnim drevjem, mire in aloe z vsemi vrhunskimi balzami; vrtni vrelec, studenec žive vode, ki dere z Libanona.« (Vp 4,9-15) In naj mu moje in tvoje srce odgovori: »Zdrami se, sever, privrši, jug! Prepihaj moj vrt, naj se cedijo njegove dišave! Moj ljubi naj pride v svoj vrt in uživa njegovo žlahtno sadje.« (Vp 4,16)

Josef Kniesel

Zdrži

»Toda oni so ga premagali zaradi krvi Jagnjeta in zaradi besede svojega pričevanja, saj niso ljubili svojega življenja vse do smrti. (Raz 12,11)

Tam v puščavi, daleč od bojnega polja, je sedel pod brinovim grmom skruten in brezvoljen božji mož in je molil: »Gospod, vzemi mojo dušo, dovolj je. Nisem boljši od naših očetov.« Nato je zaspal. Bog, ki je usmiljen in milosrčen, pa ni uslišal takšne molitve. Nasprotno, poslal je angela, ki je preroka Elijo zbudil, mu prinesel vode in kolača ter mu ukazal jesti. Prerok je ubogal, potem pa spet zaspal. Gospodov angel se ga je ponovno dotaknil, mu ukazal jesti in mu napovedal dolgo potovanje do gore Horeb, kjer naj bi se srečal z Bogom. Elija je hodil okrepan z jedjo štirideset dni in štirideset noči in pričakoval stvari, ki so se imele zgoditi.

Gospod je hodil pred njim. Sledil je močan veter, velik potres in ogenj.

Vendar Gospoda ni bilo v tem, ampak je šel mimo. Končno je prerok slišal glas tihega, nežnega šelestenja in s srcem opazil, da je v tej sapici Gospod. In že je zaslišal glas: »Elija, kaj delaš tukaj?« Prerok je odgovoril: »Goreče sem se zavzemal za Gospoda Boga, a sem ostal sam, drugi pa stremijo, da bi mi vzeli življenje. Kar pa ni pošteno!«

»Elija, ti imaš še vedno preveč rad svoje življenje. Glej, tisti, ki so zmagali, niso ljubili svojega življenja do same smrti, in zato so bili vzeti k Bogu. Njihove daritve se bodo dvignile k Bogu, ne pa molitve ubežnikov, ki še vedno ljubijo svoje življenje.« Zdaj bi moralo Eliji postati jasno, zakaj Gospod ni uslišal njegove molitve, kajti želel mu je omogočiti veličasten vstop v nebesa. Ne izpod brinovega grma, ampak z bojnega polja, od koder se slavno dvigujejo zmagoviti bojevniki v ognjenem vozu. Pa je zares ostal Elija sam? Dobro prisluhni; on sploh ni ostal, saj je z bojnega polja predčasno pobegnil. Moral bi ostati v vrvežu bitke, ne pa se skrivati v puščavi, da mu nihče ne bi prišel do

živega. O, pa tak Elija! Sploh ni ostal sam, kajti v deželi jih je ostalo še 6999, ki se niso zavzemali za beg. V bistvu je manjkal samo on, Elija. Zato se je moral vrniti in opraviti ukazano nalogo. Tudi tvoj tek še ni dokončan, pojdi in se bori. Ne ljubi svojega življenja, ampak ga razdajaj in ga žrtvuj.

In prerok je bil poslušen in je šel. Kdor je poslušen, gre. Da, on gre, čeprav ga lahko čaka preganjanje, ustrahovanje, odrekanje in smrt. Ko pa je prišel na bojno polje, je kaznoval greh, osramotil brezbožna dejanja Ahaba in Jezabele ter priklical ogenj z neba. Nebesa so se odprla in se veselila zaradi Elije. Celu smrti ni videl. Kajti Bog je poslal ognjeni voz in božji mož je bil dvignjen v slavo. Aleluja! Da, v nebesa je odšel možat, ne pa kot boječnež.

Božje ljudstvo, kolikokrat smo želeli, da bi bili predčasno vzneseni. Hoteli smo pozdraviti Jezusa v oblakih, v resnici pa nismo pripravljeni za nebesa. Le utrujeni smo od bojev. In obupani in razočarani, ker nam ne gre vse po maslu. In ker se tako malo grešnikov spreobrne. In ker se ne

dogajajo znamenja in čudeži. In ker smo priča duhovno mlačni generaciji, ki se enači s svetom, z ohlajeno ljubeznijo do Boga in bližnjega. Če pa smo iskreni in pošteni, pa si moramo priznati, da v bistvu še vedno preveč ljubimo sebe in svoje življenje. Če je naše življenje pleve, nima smisla, da ga damo v zemljo, v smrt, ker ne bo nič zraslo. Če pa je pšenično zrno, potem bomo sledili svojemu Učitelju in bomo skupaj z njim obujeni v življenje z večnimi sadovi.

Kako mogočno se je Gospod dokazal pri Eliji. S blagoslovljenim šelestenjem Duha. Z ognjem in s silnim nalivom dežja z neba. Z nebeškim bojnim vozom, obkroženim z žarečim veličastvom. V očeh preroka je šlo za prava znamenja velikega prebujenja. In vendarle prebujenja ni bilo. Prerok ni bil spoštovan, niso mu prisluhnili, niso se spreobrnil, ampak so ga želeli ubiti. Tudi če je tako, naj srce ostane zvesto in predano. Naj se ne plaši bojnega polja. Naj zdrži in ostane goreče, polno pričevanja. Naj gre na križišča in vabi slabe in dobre v Božje kraljestvo, čeravno so nobeden ne spreobrne.

Nikoli ne odnehaj, ampak služi z vsem v ugodnem in neugodnem času. Ne odstopaj. Ne zapiraj se med štiri stene. Ne objokuj se. Prikaži se iz svojega skrivališča. Stopi na plano. Odpri svoja usta in pričaj. Glej na besedo: »Oni so ga (hudiča, staro goljufivo kačo) premagali z besedo svojega pričevanja.« Kdaj si nazadnje pričeval o Jezusu? Kdaj si se v molitvi boril v solzah za izgubljeni svet? Kdaj si nazadnje koga povabil na bogoslužje v cerkev? Kdaj si komu pripovedoval o Jezusovi ljubezni? Kolikokrat si že obhodil Jeriho? Ali misliš, da je dovolj, če ga samo enkrat pogledaš s polodprtimi očmi in naj bi se zidovje že zrušilo? Kako zgrešeno! Obhajaj ga s svojimi molitvami in pričevanji.

Gospod te želi čudovito uporabiti in šele nato slavno vzdigniti k sebi. Kot zmagovalca, ne pa kot poraženca. Kot junaka, ne pa kot objokanega strahopetca. Kot utrjenega in možatega popotnika. Če to še nisi, potem temeljito premisli in – zdrži. Gospod je milosten in usmiljen. Preroka Elijo je vzgojno vodil. Ko je želel umreti, mu je podal kolač in osvežujočo vodo,

da bi ga ojačil. In še sladek spanec mu je privoščil. Sam Gospod ga je uspaval, da bi si zares odpočil. Da, samo Bog je tako milosten, sočuten in ljubeč. To bi nas moralo gnati k povelečevanju in čaščenju. K občudovanju njegove vsemogočnosti in dobrote. Posebno še, ker pogosto obležimo na tleh, brez upanja za nadaljnje plodno delovanje. On pa je z nami tako potrpežljiv in usmiljen. In ker nas vzgaja, mora biti včasih tudi strog, da bi nas zdramil: »Elija, kaj delaš tukaj? Pojdi nazaj svojo pot in izvrši nalogo, ki sem ti jo naložil. Ne bodi strahopetec, ki ponižuje moč Golgote in slabi delovanje križa. Ne boj se za svojo bodočnost. Bodi junak vznesenja.«

Postati nam mora jasno, zakaj smo kot Božji otroci bos in tako redko obuti, da bi pričevali veselo oznanilo. Ne čudi, da smo bolni na svojih nogah. Da imamo rane, poškodbe in vreznine. Sezuli smo obutev pričevanja. Gremo tja, kamor ne bi smeli iti. S tem ranimo naše noge, krivdo pa zvalimo na druge, na sobrate. Če smo postali hromi, iščimo krivdo pri sebi.

Stopimo pod križ in dovolimo, da nas Jagnjetova kri očisti in ozdravi. In Gospod nas bo opremil z veselim pričevanjem. Kot je ribi potrebna voda, tako je Božjemu otroku potrebno pri-

čevanje. Vzemi ribo iz vode in se bo zadušila. Prenehaj pričevati, pa boš izgubil duhovno življenje. Zadušil se boš. Raje stopaj naprej in – zdrži.

Dr. Daniel Brkič

Peter Pan krščanstvo?

Predstavljajmo si svet skrivnostne domišljije, v katerem nam ni treba nikoli odrasti ali pa se postarati. Kjer lahko pobegneš težavam in smrti in če v kaj verjameš, se zgodi, zato skupaj z občinstvom zaploskaš z rokami. Takšne dežele ni še nikoli nihče videl, a vsi jo poznamo, ne le v utopiji, in o njej sanjamo. To je dežela Petra Pana in drobcene Zvončice (a ngl. Tinker Bell), ki pomaga otroke odpeljati na čarobni izlet v deželo Nije (angl. Neverland).

Karizmatični Peter Pan je izmišljen lik in je znan kot deček, ki ni hotel odrasti. Ustvaril ga je škotski novelist in dramatik J. M. Barrie (1860 – 1937). Gre za prebrisanega fantiča, ki ima sposobnost letenja, zato se noče soočiti z realnostjo in odgovornostjo življenja. Stalno zavrača odraščanje in se raje predaja sanjam o več-

nem otroštvu. Njegov vsakdan v deželi Nije je poln dogodivščin in čarobnosti fantazijske dežele. Je vodja svoje družine izgubljenih fantov, srečuje pa se tudi z morskimi deklicami, medtem ko igra na piščali. Peter Pan, lep deček s čudovitim nasmehom, ima še vse mlečne zobe. In tak bo ostal do konca, ker živi v sanjski deželi, v kateri so vse odločitve pravilne, ker so vedno brez posledic, brez konsekvenc.

Ko sem po mnogih desetletjih spet slučajno naletel na omenjeno pravljico, sem se spomnil svojega otroštva in Petra Pana, ki me je takrat navdihoval. Vendar jaz sem odrasel, nagaživi fantič Peter Pan pa je še vedno otrok, ki živi svoje neskončno otroštvo. Prav tako Zvončica. Ena najbolj priljubljenih otroških pravljic mi je tako dala misliti o globokih duhovnih resnicah. Ugotovil sem, da je marsikateri kristjan po svojem duhovnem značaju in dejanjih dosti bolj otročji kot Peter Pan. In takšna duhovna pustolovščina je zelo zaskrbljujoča. To vzbuja sočutje in žalost hkrati. Vsi otroci, povezani

s Petrom Panom, so se strinjali, da je odraščanje preveč razburljivo, zato so raje ostali otroci na vekomaj. Takšni stalno bežijo pred odgovornostjo odraslosti.

Pisec Pisma Hebrejcem zagotovo ni poznal zgodbe o Petru Panu, a je vseeno kristjanom zapisal: »O tem bi lahko veliko govoril, pa bi težko razložil, ker se vam ne ljubi poslušati. Čeprav bi namreč morali biti po tem času že učitelji, ponovno potrebujete koga, da bi vas naučil začetne prvine Božjih izrekov. Postali ste **potrebni mleka**, ne močne hrane. Kdor se namreč hrani z mlekom, nima izkušnje z besedo pravičnosti, saj **je še otrok**. Močna hrana pa je za odrasle (popolne), za take, ki imajo zaradi svoje trajne drže izurjena čutila, da razlikujejo med dobrim in zlim.« (Heb 5,11-14) Podobno kot pisec Hebrejcem je zapisal tudi apostol Pavel, ko pravi, da je Gospod dal, da so **nekateri** (ne pa vsi) apostoli, preroki, evangelisti, pastirji in učitelji, da se sveti (verniki) usposobijo za delo služenja, za izgrajevanje Kristusovega telesa (Cerkve), dokler **vs**i ne pridemo do edinstva vere

in do spoznanja Božjega Sina, do popolnega človeka, **do mere doraslosti** Kristusove polnosti. Tako ne bomo več **nedorasli otroci**, ki jih premetava in kot valove razburka vsak veter nauka v človeški zvijačnosti in pretkanosti, v blodnem zavajanju. Pač pa živimo iz resnice v ljubezni, da bomo v vsem rastle vanj, ki je glava, Kristus. Iz njega dobiva rast celotno telo, združeno in spojeno z njim, ob sodelovanju celotnega veziva, po delovanju, v skladu z mero slehernega dela, tako da omogoča rast telesa in gradi samo sebe v ljubezni.« (Ef 4, 11-16) In tudi: »Bratje, nisem vam mogel govoriti kot duhovnim, ampak kot zgolj mesenim bitjem, **kot nedoraslim** v Kristusu. Mleka sem vam dal piti, ne jedi, saj je še niste zmogli. Pa tudi zdaj je še ne zmorete ... dokler sta med vami nevoščljivost in prepir. Mar ne ravnate zgolj po človeško, če kdo pravi: »Jaz sem Pavlov,« drugi pa: »Jaz sem Apolov?« (1 Kor 3,1-4) Apostol Pater pa nas posvari, naj kot pravkar rojeni otroci zakopnimo po pristnem duhovnem mleku zato, **da bomo rastle** v odrešenje. (1 Pt 2,2) »**Rastite** pa

v milosti in spoznanju našega Gospoda in Odrešenika Jezusa Kristusa.« (2 Pt 3,18)

Glede na zapisano v Svetem pismu si upam trditi, da sedi po evropskih Cerkvah veliko »Peter Pan kristjanov«, ki očarani tekajo za govorcami z magičnimi močmi in spektakli. Zavračajo vsako bolečino in trpljenje, ker raje poslušajo »Peter Pan teologijo«, evangelij prosperitete, namesto da bi vsak dan umirali sebi in grehu. Primerljivi so najljubšim trenutkom v zgodbi o Petru Panu, ker živijo v svoji sanjski deželi, v kateri so vse odločitve pravilne, ker so vedno brez posledic, brez konsekvenc. Nihče ni nikomur odgovoren in nihče ne spoštuje nikogaršnje avtoritete. In vedno se vse dobro konča, v blaginji in uspehu. Nedoraslost ni privlačna in lepa lastnost. Odraščanje je težko, ampak je znak zdravja, zrelosti, odgovornosti in želje po potomstvu. Vse ostalo vodi v opustošenje in pogubo. Pustolovski kristjani imajo »Peter Pan sindrom«, ki je zelo atraktiven, a zahrbtn in nevaren. Raje letajo po zraku, dvignjeni nad skrbmi

in problemi, kot da bi postali zmagovalci na križu, ki vstajajo v novo življenje. »Zmaga, ki premaga svet, je naša vera, kajti vse, kar je rojeno iz Boga, premaga svet.« (1 Jn 5,4) Vera ni prvenstveno dana zaradi čudežev, ampak vera je zmaga, ki premaga vse.

Jezusov učenec Simon Peter, ribič iz Galileje, se je zelo razlikoval od Petra Pana iz dežele Nije, čeprav sta soimenjaka. Peter Pan je ostal duhovni dojenček, Simon Peter pa je postal skalna stena, zrel in odrasel moški. Upal si je hoditi po vodi in pogledati v oči mučeniški smrti na križu. Peter Pan je ostal za vedno v svojem zaspanem stanju ob igranju na čarobno piščal, Simona Petra pa je zdramilo petelinje petje, ko je že skoraj zašel s prave poti. Peter Pan se uprizarja v pravljicnih igrah virtualnega sveta, Simon Peter pa je postal spoštovan steber Cerkve in ima v realnem svetu vpliv na človeštvo že dva tisoč let. Peter Pan je junak v izmišljeni zgodbi, Simon Peter pa je heroj v Evangeliju, avtoriteta duhovne discipline.

Peter Pan ima še vedno isto ime, ki mu ga je dal pisatelj, Jezus pa je dal Simonu Petru v Cezareji Filipovi novo ime, ko mu je rekel: »Jaz (Jezus) pa ti povem: »Ti si Peter in na tej skali bom sezidal svojo Cerkev in vrata podzemlja je ne bodo premagala.« (Mt 16,18) Peter, grško Pétros (aramejsko Kefa), pomeni »skala, kamen, ki ni pričvrščen«. Potem pa sledi v istem Jezusovem stavku beseda »pétra«, kar pomeni »stena, skalno gorovje, ki stoji samo

od sebe«. Peter je kamen, je skala, vendar Cerkev je zgrajena na skalni steni, ki je Kristus. Kamen ne bi vzdržal teže, skalna stena pa jo vzdrži. Kamen ali skala se lahko s stene odvali, odkotali ali pa odpade, skalna stena pa ne. V Jezusovem stavku gre tako za igro besed – Pétros in pétra. Jezus je povedal Petru dva čudovita in pomembna dejstva: »Ti si Simon, ampak postal boš Peter (kamen, skala), ne pa skalna stena, vogelni kamen, kajti to pripada Kristusu.«

Predstavljajmo si, kako ob tem Jezus s prstom pokaže na Petra in mu pove, da je on kamen, skala, nato pa pokaže še nase in pove, da bo na tej skalni steni, ki stoji sama od sebe, na sebi, sezidal svojo Cerkev. Peter je skala, ni pa stena. Zato Cerkev ne temelji na Petru, ampak na Kristusu. K temu evangelijskemu nauku so se v času reformacije vrnili Martin Luther, pri nas pa Primož Trubar.

Jezus je vedel vse o Simonu Petru. Poznal je njegove šibke točke; nepopolnost, zaletavost, vihravost, omahljivost, nestanovitnost in spremenljivost. Ime Sim(e)on pomeni biti samo

»poslušalec«, ne pa tudi dosleden in čvrst storilec, delavec, izvršitelj. Jezus je poznal Petrovo vnemo, impulzivnost, vročekrvnost, vihravost, nepremišljenost in spontanost. V vsem tem pa je prednjačilo njegovo junaštvo, hrabrost, iskrenost, poštenost, delavnost, predanost in zavzetost. Gospod je res iz Simona naredil Petra. Toda ne v smislu, da je Peter stena, temelj Cerkve, kajti tudi sam Peter tega ni tako razumel. Kasneje je apostol Peter dvakrat izjavil svoje razumevanje glede Jezusovih besed, zato je zapisal: »On (Jezus Kristus) je kamen, ki ste ga vi zidarji zavrgli, a je postal vogelni kamen. V nikomer drugem ni

odrešenja, zakaj pod nebom ljudem ni dano nobeno drugo ime, po katerem bi se mi rešili.« (Apd 4,11-12) V svojem pismu Cerkvam pa je to še potrdil: »K njemu stopite, k živemu kamnu, ki so ga sicer ljudje zavrgli, a je pri Bogu izbran in dragocen. V Pismu namreč beremo: Glej, na Sionu polagam kamen, izbran in dragocen vogalni kamen; in kdor veruje vanj, ne bo osramočen.« (1 Pt 2,4-7) Tudi apostol Pavel ni nikoli razumel, da bi bil lahko ta skala Peter, zato je zapisal: »Drugega temelja namreč nihče ne more položiti namesto tistega, ki je že položen, in ta je Jezus Kristus.« (1 Kor 3,11) » ...in vsi so pili

isto duhovno pijačo. Pili so namreč iz duhovne skale, ki jih je spremljala. In ta skala je bil Kristus.« (1 Kor 10,4) »Vogelni kamen je Jezus Kristus ...« (Ef 2,20)

Vsak se mora odločiti, ali bo kot kristjan v vlogi Petra Pana ali pa Simona Petra? Ali bo duhovno odrasel ali pa ne. Ne ostanimo duhovno zasanjani otroci, ampak raje recimo skupaj z apostolom: »Ko sem bil otrok, sem govoril kakor otrok, mislil kakor otrok, sklepal kakor otrok. Ko pa sem postal mož, sem prenehal s tem, kar je otroškega.« (1 Kor 13,11)

Zahvalna pesem

Marija Barborič

*Zahvaljujem se ti Gospod, Sveti Bog,
ker noč spreminjaš v dan, temo v luč.
Ker spreminjaš obup v radost in ples.
Daješ upanje tam, kjer ugasne že vsako upanje.
Daješ rešitev v najbolj nemogočih okoliščinah
in daješ svoj mir, ko vse besni okoli nas in v nas.
Ko naše rane spreminjaš v okras,
naše solze v bisere in našo nemoč sebi v čast.*

*Zahvaljujem se ti Gospod, Sveti Bog,
ker naš jok, naše ječanje spreminjaš v radostni smeh.
Ko v naša otrpla srca daješ novo upanje,
novo življenje in svoj dragoceni mir.
Očiščuješ naš greh, odvzemaš našo sramoto
in oblačiš nas v tvojo sveto pravičnost – o, Bog.
Ko lačni, izsušeni duši postaneš najslajši Kruh in živ izvir
in daješ, da znova tvoj križ zažari pred našimi očmi.
Naše srce ogreješ s toplino tvoje ljubezni
in prebudiš sveto bratsko ljubezen v nas.*

*Zahvaljujem se ti Gospod, Sveti Bog,
Najvišji, ki dokončuješ delo na nas,
da ti Cerkev, odkupljena s sveto krvjo, bo v slavo in čast.
Le tebi milostni Bog pripada zahvala iz globine srca
in pesem, ki jo dvigam zdaj tebi v čast.
Jezus Gospod, rešitev in moč, zavetje in pesem,
radost in razlog, da na tej poti vztrajam,
kjer celo trnje spreminjaš v prekrasno in dišeče cvetje.*

*Zahvaljujmo se Gospodu, kličimo njegovo ime,
oznanjamo med narodi njegova mogočna dela,
njegovo milost in silno ljubezen, s katero ljubi nas.
Razglašajmo, da je vzvišeno njegovo ime.
Pojmo Gospodu, ker je dober in je storil velika dela,
naj bodo znana po vsej zemlji. Aleluja!*

»VEDNO GOVORITE RESNICO.
TAKO SI VAM NI TREBA NIČESAR ZAPOMNITI.«
(MARK TWAIN)

»ČE SMO OB IMETJE, NISMO NIČESAR IZGUBILI; ČE IZGUBIMO ZDRAVJE,
SMO IZGUBILI NEKAJ; KO PA IZGUBIMO ZNAČAJ, JE IZGUBLJENO VSE.«
(BILLY GRAHAM)

»POZITIVEN ODNOS MORDA NE BO REŠIL VSEH VAŠIH TEŽAV, TODA
RAZDRAŽIL BO DOVOLJ LJUDI, DA SE SPLAČA POTRUDITI.«
(HERM ALBRIGHT)

»VSAKDO JE VSAK DAN 15 MINUT PRAVI BEDAK.
POMEMBNO JE, DA TE MEJE NE PRESEŽETE.«
(ELBERT HUBBARD)

»NE HODI PROČ OD NEGATIVNIH LJUDI...ZBEŽI!«
(NEZNAN)

»STVARI NE VIDIMO, TAKIH KOT SO,
AMPAK TAKE, KAKRŠNE SMO MI.«
(ANAO'S NIN)

»NEKAJ TISTI, KI DELAJO, SO V ZOBEB VEČINE, KI SAMO GLEDAJO.«
(JIM ROHN)

»ČE NE DELAŠ NAPAK, POTE SE NE TRUDIŠ DOVOLJ.«
(VINCE LOMBARDI)

VODE POČITKA

REVIJA ZA **EVANGELIJSKO DUHOVNOST**

Izdajatelj:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Matična številka: 5811309000

Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.

Urednik: Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled, oblikovanje in grafična priprava:
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Portretne fotografije: Damjan Kozjan

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Kontakt (dr. Daniel Brkič):

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

elektronski naslov:

evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani Evangeljske cerkve »Dobrega pastirja« Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

